

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ב' תמוז תשפ"ה 1291

פרשת קורח

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:13	19:29	19:25	19:21
20:31	20:34	20:35	20:31
21:01	21:03	21:04	21:01

הילולא דצדיקיא

ב' תמוז
רבי יוסף בן וואליד

ג' תמוז
רבי יהושע נויברט
בעל 'שמירת שבת כהלכתה'

ד' תמוז
רבי יעקב מרומרוג
רבינו תם

ה' תמוז
רבי צאלח כהן אנגי

ו' תמוז
רבי חיים דלירוזא
מח"ס 'תורת חכם'

ז' תמוז
רבי שמחה בונם אלטר
האדמו"ר מגור

ח' תמוז
רבי חיים משאש

לכן הייתה טענתו של קרח כי כל אדם מישראל מגיע לו להיות מקורב להקב"ה, ואם כן "מדוע תתנשאו על קהל ה'". אולם הוא טעה מפני שלא היתה כוונתו לשם שמים, ואז גרם שיתרחש בדיקן להיפך שנוצר ריחוק בזה שלקח עצמו לצד אחר להיות נחלק, הרי שגרם ריחוק בעם ישראל.

וזהו שכתוב "מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך" (עדויות פרק ה, מנשה ז) כי לקרח היתה אפשרות לקרב את עם ישראל וכמו שהוכחנו בזה שנשא את הארון והכיר "כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה'" אך המעשים שלו גרמו לו לקלקל במקום לתקן, ולהרחיק במקום לקרב ולכן נענש במידה כנגד מידה שנתרחק מקרבת המחנה שבלעה אותו האדמה.

ואת ההיפך הגמור מצינו אצל הלל ושמואי. כל מחלוקתם היתה לשם שמים ורק בתוך בית המדרש, ובכל זאת היו בית הלל עלובין ושונים את דברי בית שמאי לפני דבריהם ולכן נקבעה הלכה כמותן, שאחר ששנו את דברי בית שמאי וחקרו וראו שהם לא אליבא דהלכתא אז הם הביעו את דעתם ובדרך ארץ. וכשיצאו מבית המדרש השלימו ביניהם וזהו מה שאומרים חז"ל (בבמות יד, ב) אף על פי שנחלקו בית הלל ובית שמאי - לא נמנעו בית שמאי מלישא שנים מבית הלל ולא בית הלל מבית שמאי - ללמד שחביבה ורעות נוהגין זה בזה לקיים מה שנאמר "האמת והשלום אהבו". נמצא שתחילתה וסופה של מחלוקת הזו הם רק לשם שמים ולכן נתקיימה מחלוקתם, מה שאין כן קרח שכל כוונתו הייתה לכבוד עצמו ולכן לא נתקיימה מחלוקתו ונזכר הוא לדיראון עולם.

ומעשה ברבי חיים פינטו הגדול זע"א, כשהגיע לגיל תשעים וחמש ביקשו רבני בני הקהילה של אסוויריה לבדוק אותו אם דעתו עדיין צלולה שהרי זו הלכה. אבל חששו שתהיה להם נגיעה בדבר לכן הזמינו את הדיינים של מראקש והם באו, והנה, רק נכנסו לביתו מיד אמרו להם - שכחתם מה שאומרים חז"ל "זקני תלמידי חכמים ככל שמזדקנים דעתם מתיישבת עליהם" מיד הבינו הם במי מדובר, נכנסו ונישקו את ידו, ויצאו לדרכם.

ללמד כיצד יש לנוהג בכל הדרך לשם שמים, שהרי מצד אחד רבני הקהילה היו יכולים לנסות את כוחו של הצדיק, אך למרות כל זאת חשבו אולי יש להם נגיעה בדבר, או שיפחדו מלבדוק אותו שהרי "מורא רבך כמורא שמים", ואם לא יבחנו אותו - אולי חלילה נתפס בזקנה ואולי יטעה בדין ההלכה, לכן הביאו לו רבנים אחרים שיבחנו אותו לראות האם דעתו מיושבת עליו. ולאחר המבחן יכול היה הצדיק להעניש בכוח קדושתו את רבני העיר שביזו אותו לשלוח לו רבנים לבחון אותו, אלא שהצדיק זע"א לא הקפיד עליהם כלל ולא ראה בזה שום בזיון ועלבון אישי, משום שהם צדקו כשבאו לבחון אותו שהרי יש כאן זקנה מופלגת אצלו ומי יודע אם לא השפיעה הזקנה על גופו ודעתו, ועלול הוא לבוא לידי טעות בדין חלילה. ולכן להיפך - קיבל הצדיק זע"א את דעתם ללא הקפדה, וזה בחינת מחלוקת ללא ריב שהיא לשם שמים וסופה להתקיים.

יעזרנו ה' יתברך להינצל ממחלוקת שאינה לשם שמי ונשתדל בכל עוז להרבות אהבה ואחוה, שלום ורעות בתוכנו. אמן.

משניר לדוד

קשה היא מחלוקת שלא לשם שמים

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א)

פרשת קרח היא אחת מהפרשיות הקשות שבתורה. זוהי פרשה המתארת את המחלוקת שהיא בבחינת אש. ומידי שנה כשמגיעים לפרשה זו - עולה שוב התמיהה מה הניא את קרח למחלוקת כה קשה, קשה להבין את מניעיו של קרח, הרי קרח היה בעל רוח הקודש ומטועני הארון היה, ומי יכול לטעון הארון ולהישאר חי? הלא רק יחידי סגולה. ואכן מטעם זה היו בני קהת מעטים, לפי שהארון היה מכלה בהם.

הסיבה היא שהוא נחלק מתוך העם, כמו שכתוב "ויקח קרח" ולא כתוב מה לקח, כותב רש"י - לקח את עצמו לצד אחר להיות נחלק מתוך העדה, לעורר על הכהונה, ותרגם אונקלוס, "ואתפלג", נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת. וזה שאמרו חז"ל (אבות פרק ה, מנשה כ) כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים, זו מחלוקת הלל ושמואי. ושאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו, עד כאן.

והרי לא כתוב מחלוקת קרח ומשה רבינו כדרך שחלקו הלל ושמואי? אלא זה פשוט כי קרח לא מצא על מי לחלוק, שהרי משה לא החשיב את עצמו לכלום והוא אמר (שמות טז, ז) "ונחנח מה". ואדרבה כשראה שקורח ועדתו חפצים לעשות מחלוקת נאמר (במדבר טז, ז) "ויפל על פניו", הוא רק הצטער וניסה להשקיט אותם בכל כוחו, אך מאומה לא עזר כי כשמחלוקת במחלוקת אז מאבדים את כל שיקול הדעת, וזה נובע מחמת הכעס או מחמת הליצנות - כלומר הלעג לדברי משה רבינו. או שמה הכבוד שהוציא את קורח מדעתו ונמצא חלוק על הקב"ה, כי בזה שלקח עצמו לצד אחר - לחלוק על הכהונה הוציא את עצמו מכלל ישראל, ומול תמונת מצב כזו - אין עצה, כי אם להעניש אותו שלא ימשוך עוד אחרים עמו.

והעונש הוא מידה כנגד מדה שירדה אש מן השמים ושרפה את כולם, כשם שהם הבעירו את אש המחלוקת, כך האש ששורפת את הכל ואינה מבחינה בין רע לטוב - שרפה אותם. וקרח כשלעצמו נבלע באדמה ולא נודע מקום קבורתו, מכיון שהפריד את עצמו מכלל ישראל וזהו העונש המגיע לו.

ושמו מעיד על כך 'קורח' אותיות רחוק, והפלא הוא ש'קרח' עולה בגימטריא 'קרב', ועל פי זה נבין את התכונה המעניינת של קרח. קרח טען (שם טז, ג) "רב לכם כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה'", ומדוע תתנשאו על קהל ה'". כלומר, קרח שהיה מנושאי הארון ידע את תכלית בניית המשכן (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בתוכו לא נאמר, אלא "בתוכם", מלמד שבתוך כל אדם מישראל ישנו מקדש מעט.

במסורה נעלה

שבבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מסירות נפש ביום ובליל

מוסר גדול למדתי מיהודי עשיר, על האופן שבו עלינו למסור את נפשנו ללימוד התורה וקיום המצוות.

יהודי זה, עסקיו מסתעפים בכל העולם כולו, יש לו מניות בחברות רבות והוא שולט בכל עניני הבורסה כבקי ורגיל.

באחד הימים כשפגשתי בו, לא יכולתי להתאפק ושאלתי אותו: "אמור נא לי בבקשה, אם כל היום ראשך ורובך שקוע בבורסה, כמה שעות אתה מקדיש לאכילה ולשתיה?"

"מעט מאוד", הייתה תשובתו הקצרה.

"וכמה שעות משעותיך מוקדשות לשינה?" המשכתי ושאלתי.

"גם מעט מאוד", הייתה תשובתו השנייה. והוא הסביר לי מיד שכאשר הלילה יורד על ארצו, וכל אנשי המדינה פונים לישון - בציודו השני של כדור הארץ עולה השחר ומתחיל יום מסחר חדש בבורסה, לפיכך עליו להישאר ערני ולעקוב אחר התנהלות השערים בבורסה, כדי לדעת האם לקנות מניות והיכן, וכן האם למכור את מניותיו ומתי. וכששוב מאיר היום על ארצו הוא שוב נתון במשך היום כולו במעקב צמוד אחר ההתנהלות בבורסה במדינתו והוא קונה ומוכר את מניותיו וכך מגדיל את הונו.

על כן כמעט ולא נותרות בידי שעות לשינה.

"ומה עם תפילה ותפילין? שאלתי אותו, כמה שעות משעותיך מוקדשות בכל יום ללימוד התורה על מנת להחיות את נשמתך?"

"מצטער, אין לי זמן לדברים הללו כלל". הייתה תשובתו של היהודי.

הבטתי בפניו ושאלתי אותו: "ומה תעשה עם כל כספך אחרי מאה ועשרים שנותיך בעולם? הרי לא תוכל לקחת אתך מאומה, אם כן בשביל מי אתה טורח כל כך?"

היהודי התחמק ממבטי ואמר שהוא מעדיף לא לחשוב על יום מותו ולא על היום שאחרי.

אך בלבי עלתה המחשבה הנוראה שיהודי זה, שאלו הם אורחות חייו והליכותיו - הוא אומלל מאוד. הוא עבד להונו, ומוסר לשם כך אפילו את הנאות העולם הזה, את זמן האכילה ואת זמן השינה שלו.

אולם גם מוסר גדול למדתי לעצמי - שכשם שאדם זה מוסר את נפשו, כפשוטו, יומם ולילה תוך שהוא ממעט באכילה, בשתייה ובשינה, כל זאת כדי לצבור עוד ועוד הון ועושר לעצמו - כך כפשוטו ממש, עלינו למסור את נפשנו יומם ולילה למען לימוד התורה וקיום המצוות, מתוך מיעוט באכילה, בשתייה ובשאר עניני העולם הזה.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

חשבון מאתים וחמישים איש

"ואנשים מבני ישראל חמישים ומאתים" (במדבר טז, ב)

ובאמת כיצד הגיע קרח למספר הזה של מאתים וחמישים איש שנהרו אחריו?!

וביאר הח'זקוני' שיש לומר שקרח לקח מכל שבט כ"ג אנשים שהם סנהדרין קטנה, ולא לקח משבט לוי רק מ"א שבטים, וכך אפוא יוצא החשבון; עשרים ושלוש איש כפול אחד עשר שבטים הם רנ"ג, ואם כן חוץ מקרח ודתן ואבירים היו סך הכל מאתים וחמישים.

עשו שלום למעלה

"ולא יהיה כקורח ועדתו" (במדבר יז, ה)

כבר אמרו חז"ל ש"איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים, זו מחלוקת הלל ושמואי, ושאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו (אבות ה, יז).

מסופר על ה'חתם סופר' זיע"א, שהיה מקפיד שלא להניח זה אצל זה את ספרי רבי יעקב עמדין ואת ספריו של רבינו יהונתן אייבשיץ, מפאת המחלוקת שהייתה ביניהם בחייהם.

בענין זה מובא בספר 'רשומים בשמך' כי ברבות הימים פסק מהקפדתו זו, באמרו: "עבדו רבנן שלמא בינייהו במתיבתא דרקיעא" - בשמים כבר אין מחלוקת ביניהם.

למען כבוד שמים

"אתם המתם את עם ה'" (במדבר יז, י)

בני ישראל הלא ראו במו עיניהם שקרח ועדתו נבלעו באדמה כעונש בידי שמים על שפגעו בכבודם של משה ואהרן, ואם כן איך העזו לומר למשה ואהרן "אתם המתם את עם ה'?"!

זאת ועוד תמה רבי יעקב מוצפי זצ"ל, מה ענין יש במה ש"כסה הענן את האהל"?

ובאר על פי דברי הגמרא (שבת קמט, ב) כל שחבירו נענש על ידו, אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה. לפי שהיה לו למחול על כבודו ולא מחל.

ולכן באו כל עדת בני ישראל להתלונן על משה ואהרן "אתם המתם את עם ה'", מאחר ולא מחלתם על כבודכם - נענשו קרח ועדתו על ידכם, ומשום כך נאמר בפסוק שלאחריו "והנה כסה הענן וירא כבוד ה'" - לרמוז להם שעונשם של קרח ועדתו אינו בשביל שפגעו בכבודם של משה ואהרן אלא אך בשביל כבוד ה'.

הענישה מותאמת לשעת המעשה

"אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא ה' שלחני" (במדבר טז, כט)

הנה, בניו של קרח לא מתו כמו שנאמר "ובני קרח לא מתו" - והטעם הוא כמובא בילקוט שמעוני, משום שהם הרהרו בתשובה.

ויש לשאול, כיצד משה רבינו הכניס את עצמו בניסיון כזה לומר "אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא ה' שלחני", והלא אם יהרהרו בתשובה, ודאי הוא שהקב"ה לא יעניש אותם, שהרי אינו חפץ במיתת הרשעים אלא בשובם מדרכם הרעה, ונמצא אפוא ח"ו שמשה מודה שה' לא שלחו?

התשובה לכך היא כתב רבי יצחק אדרבי, מרבני שאלוניקי, בספרו 'דברי שלום', שאכן משה רבינו דקדק במילותיו ואמר "אם כמות כל האדם ימתון אלה", כשהדגש הוא על ה"אלה" כשהם עומדים במדרם, ואם אכן הם ישוּבו בתשובה הרי הם כברייה חדשה, שאין אדם חוטא אא"כ נכנסה בו רוח שטות וכשחזר בתשובה עומד הוא בדעתו והרי הוא כאדם אחר.

נצור רשונך

מברך רעהו בקול

יש לאדם ליזהר מלשבח את חברו בשבח הבא לידי הפסד, כענין האורח, שיצא ברחוב העיר ויפרסם לכל, את אשר גמלו בעל הבית טובה באכילה ושתייה וטרח לפניו הרבה, כי על ידי זה יתלקטו אנשים ריקים ויסורו אל בית בעל הבית ויכלו את ממונו. ועל כך נאמר (משלי כז, יד) "מברך רעהו בקול גדול בבקר השכם - קללה תחשב לו".

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

איך מוצאים חניה בשכונת 'גאולה'?

"ויחר למשה מאד ויאמר אל ה' אל תפן אל מנחתם"
(במדבר טז, טז)

מפסוק זה לומד הסבא מסלבודקא יסוד עצום וחשוב, עד כמה גדול כוחה של תפילה.

הנה משה רבינו היה צריך לבקש מהקב"ה שלא יקבל את הקטורת, כלומר את התפילה שלהם. אף שאם ח"ו תפילתם הייתה מתקבלת, והיה בכך אישור להשקפתם הכפרנית במשה ובתורתו והייתה מתבטלת כל התורה כולה, בכל זאת פחד משה רבינו שתתקבל תפילתם מכח התפילה.

על גודל כח התפילה נוכל ללמוד מהסיפור המדהים שלפנינו:

ילד קטן בגיל 8 שנים ביקש מאביו בליל שבועות שייקח אותו לבית הכנסת, כדי שיוכל להגיד תיקון לליל שבועות. חשב אביו ואמר לו שעדיף שילך לישון היות והוא עדיין ילד קטן. בעת שהלך אביו לכיוון בית הכנסת, נכנסו בו הרהורי רחמים על הבן; מדוע באמת לא הסכמתי לקחתו? הרי אם הבן רוצה ללמוד כל הלילה, למה שאני לא אמלא את בקשתו?

החליט האב שהוא חוזר על עקביו לקחת את בנו הקטן לבית הכנסת. והנה כאשר הגיע לביתו הוא פותח את הדלת, והנה הוא רואה את בנו הקטן עומד ליד מפתן הדלת כאילו הוא מחכה שיבא אביו לקחת אותו. שאל אותו אביו מדוע אתה מחכה לי, הרי סיכמנו שאתה הולך לישון? ואיך ידעת שאני בא לקחתך?

ומה ענה לו הילד בתמימות רבה?

"הלא התפללתי להשי"ת שתחזור הביתה לקחת אותי לבית הכנסת. וידעתי כי השי"ת ישמע בקול תחנוני, על כן הייתי בטוח שתחזור הביתה".

הילד הזה גדל והצליח ולימים נתגלה בגדולת תורתו ויראתו, הלא הוא הגאון הצדיק רבי שמשון פינקוס זצ"ל.

אגב, הרב פינקוס העיד על עצמו כמבואר בהקדמה לספר נפש שמשון "אם זכיתי לאיזה דבר, היה זה מחמת שהייתי מדבר עם השי"ת כדבר איש אל רעהו על כל עניין ועניין".

הרב אהרן הכהן שליט"א מוסיף (בטאון 'דרשו') בהקשר לכך את סיפורו האישי:

יצא לי לנסוע באמצע היום עם אדם ברכבו לכיוון שכונת 'גאולה' בירושלים, וכפי שכולם יודעים קשה מאד למצוא שם חניה. והנה הנהג מצא לעצמו חניה די בקלות, שאלתי אותו איך מצאת כל כך מהר, אנשים לפעמים מסתובבים כאן במשך כחצי שעה ואינם מצליחים למצוא חניה?!

אמר לי הנהג: אני יגיד לך את האמת. בכל פעם שאני מגיע לאיזור, אני אומר פרק תהילים ומבקש מהקב"ה שיעזור לי למצוא חניה. וכך גם עכשיו עשיתי. אז מה הפלא שאני מוצא חניה כל כך בקלות?!

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

טענתו של קרח בטעות יסודה

נראה לי לומר כי נקודת המחלוקת בין משה רבנו ע"ה לבין קורח - משה רבנו ע"ה טען שכל הרוצה לזכות לכתרה של תורה ולהיות בן תורה אמיתי - עליו להשקיע את כל כוחותיו ורצונותיו אך ורק בתורה הקדושה, ואל לו להעסיק את ראשו במסחר ולרדוף אחר ממון ורכוש מתוך רצון להתעשר, אלא כל עיתותיו יהיו קודש לתורה ועבודת ה' יתברך.

אולם טענתו של קורח הייתה אווילית באומרו כי אפשרי לבן תורה לזכות לכתרה של תורה, אף אם יקדיש מעט מזמנו למסחר. אין זה סותר, לדעתו, אם יחלק האדם את עיתותיו ללימוד תורה ובמקביל להשגת עושר גדולה וכבוד. לכן נחלק על משה וביקש לקבל לידיו את הכהונה, מפני שהכהונה מזכה את האדם בעשירות וכמו שאמרו חז"ל (ספרי וזאת הברכה שנב) רוב הכהנים עשירים הם. עוד אומרת הגמרא (פסחים מט, א) הרוצה להתעשר ידבק בזרעו של אהרן. ועוד אמרו חז"ל (יומא כב, ב) כיוון שנתמנה פרנס על הציבור מתעשר.

לכן ביקש קורח לעמוד בראש מחנה ישראל ולקבל את שרביט ההנהגה בידיו, ולהיות פרנס על הציבור. הוא ביקש לעצמו את הכהונה כי חשב שניתן לרדוף אחר התורה ובמקביל אחר הכסף והעשירות, וכי אין לו לבן תורה להתרחק יתר על המידה מענייני העולם הזה.

וזו הייתה טענתו האווילית של קרח וכמובן שבטעות יסודה כי קורח נתאוה לעשירות ורדף אחר הממון והכבוד בד בבד עם אהבת התורה שהייתה בו. ולבסוף גם את התורה שהייתה בידו הוא הפסיד לחלוטין והוא ירד לשאול תחתית. ומי גרם לו כל זאת? תאוות הממון שבערה בליבו שהתמזגה יחד עם רצונו לזכות לתורה. וכבר אמרו חז"ל (פסחים קיט, א) "עושר שמור לבעליו לרעתו" - זהו עושרו של קורח.

ומוצאו של קורח היה משבט לוי. ודרכם של שבט לוי מאז ומעולם הייתה שלא לעסוק בשום עניין מענייני העולם הזה, אלא רק בתורה ובמצוות. ועליהם מוטל להנחיל את התורה לבני ישראל וזוהי כל מטרתם עלי אדמות. כמו שכתב הרמב"ם ז"ל (הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה יב) וזה לשונו; ולמה לא זכה שבט לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו, מפני שהובדל לעבוד את ה' ולשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל". לפיכך הובדלו מדרכי העולם, לא עורכין מלחמה כשאר ישראל, ולא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן אלא הם חיל ה' שנאמר "ברך ה' חילו" והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר "אני חלקך ונחלתך".

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר שמואל" (שמואל א; יא-יב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר שהעם דורש משמואל הנביא שימנה עליהם מלך, ובפרשה מסופר שקורח מורד במשה רבינו ע"ה ומבקש שררה לעצמו.

כמו כן בהפטרה מסופר על שמואל שאמר: "את שור מי לקחתי", שהוא מעניין הפרשה שבה אומר משה רבינו ע"ה לצאן מרעיתו: "לא חמור אחד מהם נשאת".

מבט לפרשה

ושמרתם את משמרת הקדש

משפחות שנטלו על עצמן את כל מה שקשור לארגון התפילה, והם ממשיכות לשאת בעול הכבד הקשה הזה במשך כל התקופה. תפילה אחר תפילה, שחרית מנחה וערבית, ואינן מראות סימנים של עייפות. לא ההורים ולא ילדיהם... ויש לשבח אותם בכל לשון של שבח. כי זה קשה. מאוד קשה.

וכמו שאמרנו, אדם מוכן להראות את כוחו פעם ופעמיים, אבל לעשות את הדבר בקביעות זה - כבר ענין אחר.

כמו כן נתקלנו בת"ח אחד, שהלוואי ויכולנו - לפרסם את שמו, המתפלל באחת הפינות ברמת אלחנן יחד עם קבוצה פלונית מתושבי השכונה, ובמהלך התפילה הוא הבחין שהמקום מלוכלך, ולא נאה להתפלל שם.

כשעברנו במקום במקרה בשעת לילה מאוחרת - ראינו אותו מגיע לפינה היא שבה מתפללת הקבוצה, ו... מטאטא את המזכרה, ואת המשעולים המובילים אליה. הוא לא עזב את המקום, עד שאתר התפילה היה נקי לחלוטין. מבריק. זה נקרא שאכפת לי מהתפילה. וגם כשהקב"ה גזר עלינו לצאת מבית הכנסת, אני עושה כמיטב יכולתי על מנת ליצור לעצמי 'מקום של קבע', עד כמה שאפשר לכנותו כך. אינני נכנע ליצר הרע - המנסה להשפיע עליי ולהוכיח' שאין כל טעם להשקיע בתפילה כזו, שהרי ממילא היא מתנהלת במקום ארעי...

כי, על פי האמת, אם השי"ת הביא אותנו לכאן, והורה לנו להתפלל מחוץ לבתי הכנסת, הרי שבשלב זה הוא הוא מקום התפילה שלנו, ויש להקדיש את מלוא המשאבים על מנת להפכו למקום של קבע.

ולמקום של קבע יש הלכות והליכות משלו, וכידוע. אלא מה? שצורת המקום העכשווי אינו מקנה לנו את המחשבה של הקביעות הזו. אבל כדי ליצור קביעות ברוחניות, אין צורך בהמחשה. מה שצריך הוא רק לדעת שמדובר במקום בו אנחנו קובעים את תפילותינו. ואם נדע, חזקה עלינו ש'נקבע' אותו בלבנו.

אלה שהגיעו למחרת להתפלל שם, התפלאו על הניקיון והברק השורר בכל פינה, ולא ידעו מי הוא זה ואי זה הוא שדאג לכך.

אבל הקב"ה יודע, וישלם לו את שכרו מלעילא.

צריך להכין כסאות, צריך להביא את ספר התורה בימי שני וחמישי, צריך לדאוג לתיבה לספר התורה, ועוד ועוד.

ואכן, המתפללים המגיעים מדי בוקר אינם יודעים מי הביא את הכיסאות העומדים הכן לשימוש המתפללים; מי דואג לקחת את המפתח של ארון הקודש ולהוציא ממנו את ספר התורה.

אבל הדברים נעשים! ולא פעם אחת, אלא כל פעם כאשר נזקקים לדבר מה, הנה כבר הכל עומד על מקומו. אין לתאר ואין לשער את גודל השכר שיקבלו אלה הדואגים לכך.

במהלך התקופה שבה אנחנו נאלצים להתפלל מחוץ לבתי כנסיותינו, אנחנו נתקלים בתופעות המזירות כזוהר הרקיע.

ולמשל, המשפחות שהתנדבו לארגן את התפילות, ועשו כל שביכולתן על מנת שהמניינים - יתנהלו כסדרן. בשלב שבו היה אסור להתפלל בחוץ, והתפילות התקיימו רק באמצעות המרפסות, התנדבו המשפחות הללו לכך שהתפילות תשמענה מביתן. הן העלו את ספר התורה לבית, שליחי הציבור השמיעו את קולם מתוך הבית הפרטי הזה, וכל צרכי התפילה יצאו בעצם מכאן.

כמו תינוק חדש שנוול

והדבר איננו פשוט כלל וכלל. אישי המוסר אומרים תמיד שאדם מוכן לעשות מצוה, ואפילו תהיה זה מצוה קשה, פעם אחת ופעמיים, אולי גם שלוש וארבע פעמים. אבל לבצע את העניין בקביעות, זו כבר משימה שלא כל אחד מוכן אליה.

דהיינו כך: בתחילה, גם ילדי המשפחה עצמם נרתמים לארגון המניין. הם גם מוכנים להיות שליחי ציבור. אבל ככל שמתארך הזמן, ועדיין נאסר עלינו להיכנס אל בתי הכנסת, הם עלולים לסגת מהרעיון...

בדיוק כמו שקורה כאשר מגיע תינוק חדש אל המשפחה; הרי בימים הראשונים כל אחד מילדי הבית רוצה להחזיקו בידי ולהרגיעו... הילדים אף עושים לעצמם תור לכך... אבל עובר עוד יום ועוד יום, ולילדים הקטנים נמאס מכל העניין, והם משאירים את המשימה לאמא ולאבא... לא כן?

מה שנוכחנו לראות בנושא התפילה, הוא, שהיו

בבטאון קול ברמה' היו"ל ע"י הרב משה מיכאל צורן שליט"א, התפרסם מכתב מרגש ומחזק שמספר בשבחן של ישראל בתקופת משבר נגיף הקורונה, לא תקום פעמיים צרה, ובו מתאר הכותב את רחשי לבו על נקודה אחת שהפליאה אותו ובוודאי שהיא מוכרת לכולנו, איש איש על מחנהו ועל דגלו.

המכתב מצוטט כלשונו, והוא מדבר בעד עצמו:

אני מתפלל באחד המניינים שהתארגנו לאחר ההיתר של הגורמים שאישרו להתפלל בחוץ. והנה, כיון שהמנין מתקיים מחוץ לבית הכנסת, הרי שבאופן טבעי כל ההתנהלות סביב התפילה היתה אמורה להתבצע באופן ארעי, וסדרי התפילה - המקובלים על הכלל בעת שגרה, היו אמורים להיעשות בעצלתיים, או להתבטל לחלוטין. זה טבעו של עולם.

וכמוכן, שכשאמרנו 'טבעו של עולם', התכוונו ל'עולם' שאינו עובד על עצמו. כי, אלה ששומרים על עבודת השם שלהם, ואכפת להם לקיים כל סעיף וסעיף בשולחן ערוך, ימשיכו לשמור על כך גם כאשר לקחו מהם את השגרה היומיומית.

גם כאשר הם מתפללים, למשל, במנין ותיקין בפארק ברוקלין [בעיר בני ברק], והתרגולים מסתובבים להם בין הרגליים, ואפילו מקרקרים בשעת הבוקר המוקדמת הזו את ה'קו ריקון' שלהם, הת"ח הללו ימשיכו להתפלל כאילו לא אירע דבר. כאילו הם נמצאים עתה ממש בבית הכנסת.

מה שרצייתי לומר במכתבי זה, הוא, שמאוד מרנין את הלב להיתקל בתלמידי חכמים - הממשיכים לעבוד את בוראם בכל מצב. גם כאשר הם אינם יושבים במקומם הקבוע בבית הכנסת, וגם אם אין להם עכשיו את ישוב הדעת הם לא יאבדו את הקביעות, לא ישנו כהוא זה מהרגלם - גם כאשר הכל ארעי.

הכהנים נושאים ידיהם בפארק ברוקלין בברכה המשולשת, וקריאת התורה נעשית אף היא בפארק, והתרגולים מקרקרים בעת התפילה - משתדלים לקיים את סדרי התפילה שלהם. עבודת הקודש עליהם, בכתף ישאו.

מדובר - במחזה שאלמלא רואים אותו בעיניים, באמת שאי אפשר להאמין בו.

גם צריך לשבח בכל לשון את 'המתנדבים בעם', אלה המארגנים את המניינים. שהרי כדי לארגן מנין שכזה, אין די רק בהודעות על זמני התפילה.

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555